

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.531/2025/10.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. február 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. június 24. napján kihirdetett 7.B.393/2024/52. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja, azzal, hogy a törvényszék ítéletét nyilvános tárgyalás alapján hozta.

A másodfokú eljárásban felmerült 19.464 (tizenkilencezer-négyszázhatvannégy) forint bűnügyi költséget vádlott köteles az államnak megfizetni.

A vádlott tartózkodási helye: Cím2, elektronikus elérhetősége: email cím, telefonszáma: telefonszám2.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Nyíregyházi Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés]. Ezért 4 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről, továbbá elkobzásáról, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 769.949 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, amelyet írásban összességében azzal indokolt, hogy a kiszabott büntetés nincs összhangban a büntetés céljával és a büntetékiszabás elveivel, kisebb nyomatékkaal kell ugyanis értékelni a vádlott részbeni beismerő vallomását, hiszen nem volt felderítő jellegű, illetve figyelemmel kell lenni

arra is, hogy sértett1 sértett nem fogadta el a bocsánatkérést. A 10 évben meghatározott középértékhez képest enyhítő szakasz alkalmazása a vádlottal szemben nem indokolt.

[3] Az ítélet ellen – nyomban – a vádlott és védője is jogorvoslással éltek, eltérő minősítés, valamint a büntetés enyhítése érdekében. A védő fellebbezése részletes írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkozott, miszerint a megállapított tényállás több ponton ellentétes az ügyiratok tartalmával, részben okszerűtlen és iratellenes következtetéseket tartalmaz, amely téves jogi minősítéshez vezetett [Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pont]. A bizonyítékok mérlegelése nem felel meg a Be. által megkövetelt törvényes és logikai követelményeknek, az indoklás nem áll összhangban a szakértői vélemények tartalmával. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság egyrészt tévesen a vádlott személyiségére vonatkozó szakértői megállapításokra alapította az emberölésre irányuló szándékot és nem vette figyelembe a cselekményt közvetlenül megelőző konfliktushelyzetet, a kölcsönös provokációt, illetve, hogy a sértett részéről is elhangzott veréssel való fenyegetés. Másrészt a sérülésre vonatkozó orvosszakértői vélemény azon részét, hogy „igazságügyi orvosszakértői szempontból a súlyosabb sérülés kialakulásának reális lehetősége nem igazolható, mivel a súlyosabb sérülés elmaradására természettudományos magyarázat nem adható”, figyelmen kívül hagyta. Mivel a szakvélemény nem támasztja alá, hogy a konkrét erőbehatás emberi élet kioltására reálisan alkalmas lett volna, az ezzel ellentétes bírói megállapítás iratellenes. A bíróság még a szakértő tárgyaláson történt meghallgatását követően is hipotetikus, más testtájékot érintő sérülések lehetőségére támaszkodott, amikor azt állapította meg, hogy a cselekmény halált is okozhatott volna. Mindezek alapján a minősítés szempontjából döntő jelentőségű megállapítása helytelen. Álláspontja szerint továbbá a tanúk vallomásai sem voltak ellentmondásmentesek és egybehangzóak, bizonytalan vallomásra pedig szintén nem lehet tényállást alapítani. Amennyiben a vádlott emberölést tervezett volna, életszerűtlen lenne, hogy értesítse a hatóságokat, a helyszínen maradjon és megvárja a kiérkezésüket. A fentiek az ölési szándék hiányát támasztják alá, amely a szubjektív oldal megítélése szempontjából kiemelkedő jelentőségű. Önmagában abból sem lehet az egyenes vagy eshetőleges szándékra vonatkozó következtetést levonni, hogy a vádlott indulati állapotban megfélemlítésre alkalmas kifejezéseket használt, hiszen a cselekmény konkrét lefolyása is testi sértésre irányuló szándékát erősítette. Álláspontja szerint a büntetés kiszabása során súlyosító körülményként az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága nem értékelhető, mivel a KSH adatai ezt nem támasztják alá.

[4] Elsődlegesen indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés büntetében állapítsa meg, másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős enyhítését kérte.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség B.380/2024/6. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a bejelentett perorvoslatok okára és irányára tekintettel az ügy teljeskörű felülbírálata szükséges. Az elsőfokú bíróság az eljárást perrendszerűen folytatta le, a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a vádlott részbeni beismerő, de az élet ellen irányuló elkövetést tagadó vallomásán túl a sértett, tanú1 és tanú3 tanúk egybehangzó vallomására, valamint az igazságügyi pszichológus, elme- és orvosszakértők véleményeire, a helyszíni szemle jegyzőkönyvére és az egyéb okirati bizonyítékok tartalmára alapozta. Mérlegelési tevékenységéről megfelelően számot adva törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, mivel az elkövetés eszköze, körülményei, módja, az erőbehatás nagysága, a közvetlenül a cselekményt megelőzően tett terhelti kijelentés, magatartás és főként a célzott testtájék, a sérülés helye és jellege is, minimálisan eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés kísérletének megállapíthatóságát

támasztja alá. A törvényes minősítést támadó védelmi fellebbezés ezért eredményre nem vezethet.

[6] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helytállóan állapította meg, de az enyhítő körülményeknek túlzott jelentőséget tulajdonított, az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 4 év 6 hónapban megállapított szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, a kiszabott szabadságvesztésnek tükröznie kell, hogy a vádlott saját indulatai és az elfogyasztott alkohol által vezérelten kísérelte meg kioltani a sértett életét, amelynek elmaradása kizárólag a véletlennek, valamint sértettl sértett és tanúl tanú gyors elhárító magatartásának volt köszönhető. Mindezek miatt a büntetés súlyosítása indokolt.

[7] Indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen, a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján változtassa meg, a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki és állapítsa meg, hogy a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülbírálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, tekintettel arra, hogy a védő nyilvános ülés kitűzésére irányuló indítványt terjesztett elő [Be. 598. § (2) és (5) bekezdés], ugyanakkor tárgyalás szükségessége nem merült fel.

[9] Az ülésen, amelyen az ügyészség és a vádlott nem kívánt jelen lenni, a védő a bejelentett fellebbezést és annak indokolását változatlan tartalommal fenntartotta. Elsődleges indítványát kiegészítve kifejtette, hogy a törvényszék a sértett jellemével és magatartásával nem foglalkozott, álláspontja szerint ugyanis az ő provokatív magatartása vezetett az eredményhez. Az orvosszakértői megállapítások, a bekövetkezett sérülésekkel kapcsolatosan nem támasztják alá sem az eshetőleges, sem az egyenes ölési szándékot, figyelemmel arra is, hogy a vádlott a macséta lapjával ütötte meg egy alkalommal a sértett fejtájékat, ezt követően tanúl lefogta őt, majd a vádlott maga hívott mentőt és rendőrt. Másodlagos indítványában további enyhítő körülményként kérte értékelni a sértett provokatív magatartását és azt, hogy a vádlott azonnal próbálta elhárítani az eredményt.

[10] A fellebbezések nem megalapozottak.

[11] Az ítéltábla – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett perorvoslatok irányára tekintettel – a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[12] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút, sem olyan relatív perjogi hibát, amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont, Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont]. Perjogi hibára egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[13] A tényállás megalapozottságát vizsgálva [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés], az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a tényállás tisztázása érdekében a szembesítéseket foganatosította, tanú2 tanú vallomását felolvasás útján a bizonyítás anyagává

tette, mivel a felkutatására tett intézkedések eredményre nem vezettek. Az okirati- és tárgyi bizonyítékokat a vádlott, illetve az egybehangzóan nyilatkozó tanúk elé, valamint a többször is meghallgatott igazságügyi orvosszakértő elé tárta. Az orvosszakértő, meghallgatása során az elkövetés vádlott által sem vitatott eszközét is megvizsgálva, határozottan foglalt állást többek között abban a kérdésben, hogy a sértett sérülése a macséta élével – és nem a lapjával - történt ütés hatására keletkezett, melynek eredményeként koponyacsont-töréssel járó vágott sérülést szenvedett a jobb fülkagyló mögötti területen. Az elkövetés eszköze – a 45 cm pengehosszúságú, éllel és hegygel is bíró macséta - a test megfelelő részére irányuló azonos erőbehatás (közepes erő) esetén alkalmas lehetett volna az élet kioltására, tekintettel arra, hogy a vádlott által a sértett fejére mért ütése akár 1-2 cm távolságra lejjebb a nyakat vagy esetlegesen a mellkast is elérhette volna, amelynek következtében a nyaki verőér, avagy a bordaköz sérülése következtében akár a mellhártya megnyílásával járó sérülést is szenvedhetett volna. A távolságot és a sértett védekező ellépését is figyelembe véve az elsőfokú bíróság aggály nélkül elfogadta a közepes erejű ütésre vonatkozó szakértői megállapítást, ezt azonban – helyesen - az eset összes körülményével együtt vizsgálta és mérlegelte. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a védő által hivatkozott szakértői megállapítás a nyomozás során, 2024. július 16. napján kelt vélemény 5. pontjának valóban megfelelt (nyomozati irat 130. oldal), a szakértő azonban a tárgyaláson (/50. jegyzőkönyv) kérdésekre a véleményét pontosította, illetve kiegészítette, az elsőfokú bíróság pedig ezt vette figyelembe, így a védői álláspont ellenére iratellenes megállapítást nem tett.

[14] Nem foghatott helyt továbbá azon védői állítás sem, miszerint a tanúk vallomásai nem voltak következetesek és egybehangzóak, illetve, hogy a törvényszék nem vizsgálta megfelelően az előzményeket, az iratok ennek ellenkezőjét támasztották alá, amelyet az elsőfokú bíróság pontosan rögzített. Eszerint a tanúk mindhárman egyezően állították, hogy a vádlott provokálta a sértettet, ezért küldte őt haza tanúl, ezután a vádlott telefonon, majd ismét személyesen, a helyszínre visszatérve fenyegette tovább a sértettet, méghozzá életének kioltásával, amelyet gyors cselekvés követett. A vádlottat végül ketten tudták megfékezni, lefegyverezni és kitessékelni (kizárni) a házból. Azt senki nem vitatta, hogy a vádlott ezután azonnal bejelentést tett, azonban nem a mentőket hívta, hanem a Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Rendőr-főkapitányságon tett bejelentést önmaga ellen (nyomozati irat 45. oldal).

[15] A fentiek alapján tehát részbeni, esetlegesen teljes megalapozatlanság nem volt tetten érhető.

[16] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, megalapozott tényállása irányadó volt a másodfokú eljárásban, a Be. 591. § (1) bekezdése alapján, a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan. Ennek jogszabályi alapja egyébként a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett a mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.122/2024/20., Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[17] A történeti tényállás mellett az ítéltábla az ítélet személyi részét is vizsgálta, a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja alapján, a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények és előéleti adatok korrekciót csupán annyiban igényeltek, miszerint mellőzni volt szükséges azt, hogy „a vádlott személyi körülményeire nem nyilatkozott”, amely nyilvánvaló szerkesztési hiba eredménye volt, illetve kiegészítést igényelt annyiban, miszerint a vádlottal szemben más büntetőeljárás nincs folyamatban (elsőfokú ítélet [2] bekezdés).

[18] A felülbírálat során az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt sem, amely a vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé, a törvényszék büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, a cselekmény eltérő minősítésére nem volt alap.

[19] Az ítéltábla nem értett egyet ugyanis azon védői érveléssel, miszerint a vádlott cselekménye nem a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő és büntetendő emberölés büntettének kísérletét, hanem a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő súlyos testi sértés büntettét valósította meg sértett1 sértett sérelmére.

[20] Amint azt az elsőfokú bíróság is részletesen kifejtette ítéletének [19]-[24] bekezdéseiben, helyesen elemezve a Kúria az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásait, a két bűncselekmény elhatárolásának alapja az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma, amelyre az ügyben feltárt alanyi- és tárgyi tényezők alapján lehet következtetést vonni. Ezen tényezőket az elsőfokú bíróság feltárta, részletesen elemezte összhatásukban is, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott legalább eshetőleges szándéka a sértett életének kioltására és nem testi sérülés okozására irányult. A súlyosabb eredmény ugyanis kétséget kizáróan a sértett elmozdulása és védekezése (szék háttámla rúdjával a vádlott megütése), a jelenlévő tanú gyors közbelépése és a vádlott cselekményének továbbfolytatását akadályozó intézkedései miatt, valamint a véletlen folytán maradt el. Az adott, 45 cm pengehosszúságú élel és hegygel bíró macsétával, célzott mozdulattal, közepes erővel történt fejre mért vágás/ütés, különösen a használt eszköz veszélyességére, paramétereire és a sértett testtájékra figyelemmel az általános élettapasztalat szerint is a legsúlyosabb eredményre vezethet, amellyel az elkövetőnek jelen ügyben is számolnia kellett, ennek belátása nem igényel az általános élettapasztalatot meghaladó anatómiai- és élettani ismereteket. A tudottan az élet kioltására is alkalmas támadás végrehajtása (létfontosságú szerv adott eszközzel és erővel történő támadása) a halálos eredmény bekövetkezésébe való belenyugvást, azaz az eshetőleges terhelti szándék fennállását igazolja. Ezzel ellentétes következtetésre okot adó tény a tényállás nem tartalmazott.

[21] A teljesség kedvéért rögzíti még az ítéltábla, hogy az emberölés büntettének megállapításához nem szükséges a megelőző ölési szándék megléte, azaz a sértett megölésének előzetes elhatározása. A cselekmény végrehajtása során kialakuló rögtönös szándék ugyanúgy megalapozza az élet elleni bűncselekmény megállapítását, mint az előzetesen meglévő, korábban kialakult ölési szándék (EBH2019.B.1.). A vádlott által elkövetett cselekmény ugyanakkor erős felindulásból elkövetett emberölésként sem minősülhet (Btk. 161. §), tekintve, hogy bár felindult állapotban cselekedett, az nem méltányolható okból származott. Az erős felindulásban elkövetett emberölés pedig nem állapítható meg, ha a jogerős ítéleti tényállásban nem szerepel olyan sértetti magatartás, ami ténybeli alapot nyújt a terhelt méltányolható okból származó erős felindulásának megállapítására (Kúria Bfv.III.78/2018/5.).

[22] Végül megjegyzendő, hogy kétségkívül nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása miatt marad el a bűncselekmény befejezése [Btk. 10.§ (4) bekezdés a) pont], vagy aki az eredmény bekövetkezését önállóan elhárítja [Btk. 10.§ (4) bekezdés b) pont]. Az elállás és az eredményelhárítás akkor önkéntes, ha a visszalépés döntően belső indítékból fakad, és nem külső körülmények által orientált. Jelen ügyben azonban ilyen nem történt, az ezirányú védői hivatkozás nem foghatott helyt, figyelemmel arra is, hogy életveszélyes állapot létre sem jött, a sértett 4-6 hét alatt gyógyuló koponyacsont töréssel járó sérülést szenvedett (BH2010.57., Kúria Bfv.II.259/2024/67.).

[23] A Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési cél a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (speciális és generális prevenció). A büntetést a Btk. 80. § (1) bekezdése szerint az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[24] A büntetés kiszabása során igen hangsúlyos továbbá az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tett arányához igazodása, a büntetésnek azonban az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell.

[25] Az elsőfokú bíróság a Kúria a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK véleményének figyelembevételével teljeskörűen tárta fel a vádlott javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, amely csupán annyi pontosítást igényelt, miszerint a vádlott részbeni beismerő vallomása kisebb nyomatékkal volt értékelhető. Súlyosító körülményként az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága nem volt figyelmen kívül hagyható, hiszen még a védő által csatolt statisztikai adatok is a kísérleti szakon maradt emberölés bűncselekményének folyamatos emelkedését mutatják (2019-hez képest majdnem 50%-os, 2023-hoz képest 20%-os emelkedést).

[26] Figyelemmel kellett lenni továbbá a büntetés kiszabása során a középértékre is [Btk. 80. § (2) bekezdés], amely jelen esetben, tekintettel arra, hogy az emberölés büntetett a Btk. 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, 10 évben volt meghatározható.

[27] A büntetés kiszabásakor irányadó középértéktől eltérő büntetés kiszabását akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354.). Jelen ügyben – valamennyi szempontot egybevetve - a törvényszék nemcsak a középértéktől, hanem enyhítő szakasz [Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pont] alkalmazásával a törvényi minimumtól is eltért a vádlott javára, amikor a szabadságvesztés büntetés tartamát 4 év 6 hónapban állapította meg, ennek indokaival az ítéltábla egyetértett, azokat megismételni nem kívánja. A feltárt enyhítő körülmények számára és nyomatékára figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés büntetés és annak tartama kellő, de egyben elegendő is, sem lényeges enyhítésére, sem súlyosítására az ítéltábla nem látott alapot, figyelemmel a bírói gyakorlatra is, így az ezirányú fellebbezések eredményre nem vezethettek. A törvény erejénél fogva kötelezően alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés ugyancsak arányban álló volt a szabadságvesztés tartamával.

[28] Egyetértve azonban az ügyészi átiratban foglaltakkal, szintén kötelező jogszabályi rendelkezés alapján, a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja szerint a vádlott kizárt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

[29] Az elsőfokú bíróság szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatával, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, valamint a bűnjelekkel és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései mindenben megfeleltek a törvénynek, korrekciót nem igényeltek.

[30] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, azzal, hogy a bíróság határozatát *tárgyaláson* hozta meg, tekintettel arra, hogy a Be. 561. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 514. (1) bekezdésben és 553.§-ában foglaltakra is - a tárgyalás egységes egésznek tekintendő megnyitása és berekesztése között, valamint feltüntette a vádlott időközben megváltozott lakóhelyét, elektronikus levelezési címét és telefonos elérhetőségét a Be. 184. § (2) bekezdés f) és g) pontjára figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja

alapján, az ítélet rendelkezéseinek végrehajthatósága érdekében. Mivel a védelmi fellebbezés eredményre nem vezetett, az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte még a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült védői díj megfizetésére az állam javára.

[31] A határozat elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. február 24.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k.előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 7.B.393/2024/52. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. február 24.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke